

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

Per a regir bé la cosa pública es necessiten partits polítics que no siguin un conglomerat ni que s'improvitzin en el govern.
Així s'explica la crisi de l'Ajuntament de Barcelona.

ANY I

GIRONA, 19 DE MARÇ DE 1932

NUM. 7

La República i l'agricultura

Ningú que ens conegui no podrà dubtar que l'autenticitat del nostre liberalisme, ens fa sentir la necessitat d'endegar l'estructura social pels amples camins d'una major justícia i d'una reforma de millores gairebé il·limitades a favor dels treballadors. Ningú que ens conegui no podrà dubtar que aspirem a una renovació totalment distinta del règim feudal que encara es filtra en diverses institucions d'avui. Ningú que ens conegui no podrà dubtar que volem que per evolució la propietat es converteixi en una altíssima funció col·lectiva, possible per tots, realitzable pel major nombre i subordinada a l'interès públic, en virtut d'un dret eminent i immanent de domini que en representació de la societat exerceix l'autoritat de l'Estat, sinó per a desposseir, per a regular i limitar.

No som tampoc dels que creuen en la inexistència a Catalunya dels problemes agraris. Creiem que existeix, però no creiem que la solució sigui de fons, això és de subversió i capgirament, sinó de reforma i de millora. L'atenuació del problema es deu a que la propietat rústica a casa nostra, si és susceptible d'un major repartiment, està força dividida; es deu a que no existeix un veritable proletariat agrícola; es deu a que la classe pagesa catalana és benestant.

No en va Catalunya és un poble d'activitats seculars i de règim jurídic liberal. Recordem la institució del cens enfiteutic, que al compàs del temps ha anat modificant el sistema típicament feudal, esmicolant senyorius i aious, fraccionant el domini de les terres i unificant-lo més tard en una sola mà.

Si hi ha, doncs, un problema agrari català, de factible i relativament fàcil solució, és precis dintre les normes ètiques del govern de la cosa pública, tractar-lo amb mirament i mesura exquisida, per a no enverinar-lo amb propagandes excessives que no han de tenir compliment, perquè no responen a una modalitat biològica, tant en l'ordre d'estructura, com en el periòdic, i àdhuc en l'econòmic. Un altre dia en parlarem.

Ens cal dir, ara, que la República ha promulgat disposicions d'interès totes, unes de positives realitzacions beneficioses, altres de previsió, altres encara no tan reeixides, en relació amb l'agricultura.

És beneficiosa la limitació de les causes fonament dels comiats. Aquesta disposició, deguda precisament a Nicolau d'Olwer, ha tingut l'eficàcia de manumitir el camperol de l'autoritat i de la supeditació que vivia respecte el propietari inclinat a l'abús i el despotisme. En l'aspecte en què més es manifestava aquella submissió, era en els moments electorals, quan el propietari rural, coaccionava la voluntat de masovers i arrendataris amb amenaces de comiat, si no obeïa en les urnes el que el petit despotia exigia. En aquest sentit aquesta disposició ha alliberat el pagès d'una tutela moral inadmissible i l'ha afegit d'un poder contrari a la llibertat ciutadana.

Previsora ha estat la disposició limitativa de l'exercici de les accions de desnonament de terres que rentessin al propietari quantitats no superiors a 1.500 pessetes; previsora i beneficiosa en moments d'excepció en què una limitació dels drets de propietat pot constituir una mesura saludable en evitació d'extralimitacions que poden esdevenir irreparables pels petits agricultors.

Excel·lent també la prevenció adoptada pel conreu de terres a base d'arrendaments col·lectius; així com la del conreu forçós de terres, aplicable a determinades províncies; així com, en conjunt, la de creació de Jurats mixtes agraris.

Queda el decret de revisió dels contractes d'arrendament, que forma part d'un plan orgànic, previ a la discussió i aprovació de la llei de reforma agrària, d'imminent presentació a les Corts. Tampoc no sabriem criticar el principi i la finalitat d'aquesta disposició, que té a juí nostre, una doble finalitat: una finalitat explícita, la d'acabar amb els contractes d'arrendament abusius, objectiu que és elemental justícia; l'altra finalitat, aquesta implícita, és la de iniciar la tendència a fer que les terres deixin d'ésser element estricte de renda, i que per tant intervingui directament el propietari en la seva explotació.

En resum: la sèrie de mesures legals adoptades pels Govern de la República en l'ordre agrari, suposa, en conjunt, una excel·lent i encertada orientació, sense que això vulgui dir conformat en altres particulars. Cap d'aquestes disposicions no rebassa els límits del liberalisme econòmic al dia, i té sabor doctrinalment socialista; és més, cal fer reconeixement de la moderació del partit socialista en aquest punt, cosa molt distinta de reconèixer la conveniència de la seva continuació en el poder quan la normalitat política sigui consolidada.

En la pràctica, però, hi ha hagut exageracions i, a base d'algunes disposicions, s'han fet propagandes demagògiques perturbadores; en una paraula, s'ha fet, a pretext sobretot de les revisions de contractes, un agrarisme subversiu, que cal denunciar a totes les consciències liberals que rectament facin "joc net" a favor de la República.

J. DE CAMPS I ARBOIX

Partit Catalanista Republicà

En data que oportunament serà fixada, visitarà les terres d'Empordà l'ex-ministre del primer govern de la República senyor Lluís Nicolau d'Olwer, i aprofitarà l'ocasió per a pronunciar un discurs a Figueres, en acte públic en projecte d'organització.

L'"Ateneu" de Torroella de Montgrí ha sol·licitat del diputat a Corts senyor Martí Esteve una conferència que tindrà lloc a no tardar.

Essent diversos els amics de diferents poblacions de les comarques gironines, que s'han dirigit a la secretaria general del P. C. R. de la regió de Girona, sol·licitant minuta d'estatuts de constitució d'entitats polítiques, es fa públic que tots els que ho desitgen poden adreçar-se a dita secretaria en demanda de tot quan pugui interessar-los en relació dels objectius que es proposen.

Costa poc de donar a la multitud una bandera; com més llampant i més violada més seguidors tindrà. Però si el canvi de bandera no és un canvi d'esperit, què val?

NICOLAU D'OLWER

CRISI SUPERADA

S'equivocuen els que, jutjant per les falses apariències, creuen en la crisi del "Partit Catalanista Republicà". Nosaltres, pel contrari, homes de fe ardent, però que procurem no caure en els perills de l'il·lusionisme, constatem cada dia fets inequívocs que arrelen més i més el convenciment que el "Partit Catalanista Republicà" acaba de sortir d'un greu camí trenat, per a emprendre volada per rutes amples i prometedores.

Les situacions hamletiques — vacil·lacions de tàctica o de doctrina —; les minves efectes dels resultats electorals; les disparitats internes davant certs problemes, han provocat conseqüències que han trascendit a la llum pública. Però la força interna de l'agrupament era considerable, per que era recolzada per l'honestat i la sinceritat. En una paraula; el "Partit Catalanista Republicà" era una cosa viva i era un fet biològic, i els fets biològics no desapareixen així com així.

Calla esperar que l'oportunitat teixida per les circumstàncies desvetllés vitalismes apagats; assenyals les posicions dels partits amb més de fixesa; fes sentir les primerenques eclòsions dels estats de consciència en formació. I ara, quan s'ha donat tot això; quan l'oportunitat ha creat unes variants noves i aquestes s'inverteixen amb la suprema raó, que és la raó d'ésser, espontàniament, sense necessitat de furgar o de crear moviments ficticis, el P. C. R. ha ressorgit com un fenomen polític natural; i aquest és el secret de la seva força futura i esperançadora.

Apagats els foc-follets dels moments de convulsió i de desbordament, el ritme normal de la vida dona un contingut i una missió als nuclis que, responen a les directrius generals imperants, són serens de tò, tenen un temperament centrat i obren amb major finor espiritual; i aquests nuclis són precisament els que en tot país normal, governen.

ESPECULACIONS ILLÍCITES

Els excessos verbals i les promeses immoderades, emprades en les propagandes, han fet possible que vis-a-vis a un profit electoral, els que incorrien en tals excessos i promeses obtinguessin l'aplaudiment i el suport de la gran massa.

Un dels partits que ha utilitzat més els excessos verbals i les promeses immoderades, ha estat l'"Esquerra republicana de Catalunya". — Diem de pas que les campanyes polítiques a Girona, en cap moment no han tingut un regust demagògic, quan han estat fetes per homes de relleu i representació republicanes. Pel contrari no tenim sinó motius de complaença pel conjunt d'aquestes propagandes i repletem a qui sigui, a assenyalar fets i circumstàncies concretes.

Doncs bé: els homes de l'Esquerra, ja en funció de governants, han hagut de deixar incompletes gairebé totes les promeses, aquelles promeses que ara els són retrètes, per incompletes, per part d'aquella massa que ni pensava ni volia parlar en català, feta dels al·luvions de forasters que

Política agrària

Indubtablement, la riquesa agrícola i la propietat rústica es troben actualment en un moment culminant de la seva existència. La qüestió agrària ocupa un primer pla en la vida política espanyola, i de la seva solució, o millor dit encara, perquè és difícil parlar de "solució" en aquest aspecte del problema de la terra, de la nova estructuració que hom imprimeix a l'economia agrícola mitjançant la futura reforma agrària, dependrà sens dubte, la felicitat i el porvenir de la República espanyola.

Tanta és la importància de l'agricultura en un país que els seus interessos són per la vida d'un poble com les rels per la vida d'un arbre. Si les rels d'un arbre s'emmalalteixen, l'arbre s'emmalalteix; si es moren, l'arbre mor. Si les rels són vigoroses, l'arbre produeix exuberant vegetació.

L'agricultura és també per a un país l'arrel de la seva economia. De la seva prosperitat o de la seva decadència depenen la riquesa o el malestar d'un poble — no tenim altra remei que inclinar-nos davant aquesta crisi de civilització per què travessa la societat, i en la qual els interessos materials són preferits als interessos espirituals, sinó de tots per la gran majoria.

Recordo com si fos ara que comencéssim una lligó d'agricultura, en plena guerra europea, en aquella esplèndida massia de Fortianell convertida en fogar d'ensenyament agrícola pels Germans francesos de la Doctrina Cristiana. "Un pays est autaut plus riche que l'agriculture fleurit le plus". Aquest era el salut quotidià d'un d'aquells benemèrits professors que no en va perdé la vida al camp de batalla.

Per altra banda, el problema de la reforma agrària ha arribat a apassionar de tal manera les parts afectades, que molts esperits simplistes, creuen que aquesta magna qüestió no condensa altra transcendència que un aspecte social. Error gravíssim, perquè el problema de la reforma agrària és un problema triple: tècnic, econòmic i social. Aspecte aquest darrer d'escassa importància a Catalunya, puix que no existeix a casa nostra entre la gent del camp el problema proletari. I pobre Catalunya si aquest problema hagués existit actualment!

El criteri fonamental de tota reforma agrària, ha d'ésser la major producció de la terra, puix que d'ella deriva el major benestar de la col·lectivitat. I aquest principi és basat en altres dos d'importància decisiva en estudiar una reforma agrària, i és, que els factors climatològics són anteriors i superiors al problema social, i que tota reforma agrària, ha d'ésser econòmicament possible. Perquè la nació pel caprici d'un govern, posem per cas, no té cap obligació d'haver de comprar tot o gran part del seu territori.

Tota reforma agrària serà ineffectuosa si preval el criteri social per sobre el tècnic o l'econòmic. Una tasca reformadora d'aquesta naturalesa exigeix una prèvia unitat de criteri entre economistes, agrònoms i sociòlegs.

Si l'Estat espanyol preté legislar amb caràcter general, aplicant unes mateixes normes i procediments a tot el territori de la península, prescindint de l'enorme varietat climatològica que en aquest aspecte caracteritza Espanya, factor inicial en la producció de la terra, serà una reforma que probablement no donarà els seus fruits.

Pràcticament, no podrà augmentar-se el nombre de propietaris, si no es compta per endavant amb homes capacitats per ésser-ho. Per això la manca de preparació dels futurs pagesos ha d'évitar que la reforma es faci amb vint-i-quatre hores. Llencèu al mercat milers i milers d'hectàrees expropiades, i entreguéu-les en pocs mesos a mans d'aquesta massa impreparada, i us trobareu amb una massa pobra i inadaptable que no podrà ésser propietària, perquè no sabrà ésser-ho.

Tots els factors que intervenen en la vida del camp han de cooperar posant la vista a una finalitat altíssima i guiats per una política agrària prudent i encertada.

Perseguint aquest objectiu cal cercar solucions de dret que facilitin la transformació del règim territorial, en aquelles regions on el latifundi impedeix acomodar l'agricultura al ritme del progrés, de la civilització i a les necessitats de la vida actual.

Tota orientació en la reforma agrària que no sigui a base d'un Institut de Colonització amb personalitat jurídica, que compti amb tècnics de solvència i amb capacitat econòmica, serà equivocada i els seus fruits no maduraran.

A aquest Institut se li hauria de concedir una facultat de gran transcendència i que representaria el començ de la reforma agrària espanyola. La seva missió seria la d'expropiar finques pertanyents a entitats de dret públic o a particulars que les cultivessin i fossin propícies a una franca producció.

Damunt aquestes terres es podrien establir masovers, als quals se'ls atorgaria un patrimoni racional, variable segons les característiques del clima del terreny del cultiu intensiu o extensiu, etc. Hauria d'ésser, en una paraula, un patrimoni familiar. D'aquesta manera en pocs anys les terres incultes esdevindrien noves fonts de producció i de riquesa.

Aquest patrimoni familiar restaria indivisible i inalienable, si no s'obtenia permís adequat de l'Institut de Colonització.

El problema del repartiment de l'herència als fills, dificultat que s'oposa a la unitat del patrimoni, resta salvada amb la funció tutelar de l'Institut de Colonització. Si en vida del pare no s'ha aconseguit millorar la propietat, en forma tal, que en morir aquest, el seu estat de producció no permeti repartir-la entre tots els fills, un d'aquests es quedaria amb tota la terra pagant als altres les indemnitzacions que assenyali l'Institut, que concedeix en préstec el propi centre, el qual després cobra per anualitats dels productes del patrimoni que ha quedat en poder de l'hereu.

Una reforma agrària condensada només amb la llei, sense institucions que contribueixin a donar realitat i eficàcia al text escrit, té grans probabilitats de fracàs.

A Catalunya l'individualisme nostre, — jo soc pagès, — ha aconseguit repartir la terra quasi totalment. Ara com ara, el nostre problema és tècnic. De regadius, de comunicacions i, sobretot, d'ensenyament.

De l'orientació que es prengui en aquest magne problema de la reforma agrària, repetim, depèn l'esdevenidor de Catalunya i d'Espanya.

RAFAEL MASSAGUER

Albóns, Març de 1932.

Enquestes de VIBRACIÓ

¿Quina influència creieu exercirà el vot de la dona catalana en els resultats electorals?

¿A Girona i a les seves comarques, en especial, en quines directrius creieu es manifestarà?

¿Sou partidari de la representació proporcional?

Publiquem les següents respostes a l'enquesta:

Crec que la influència del vot femení en els resultats electorals, es farà sentir tan sols, ajudant el triomf dels candidats que tinguin o puguin donar una major garantia d'amor a Catalunya.

La sublim catalanitat de les nostres dones ha estat en tots els moments crítics per la nostra terra, la nota més viva, més vigorosa, més destacada i serà també sens dubte, la que marcarà el resultat de les primeres eleccions que elles hi pendran part.

Ni políticament, ni socialment, tindrà cap directriu marcada la votació femenina a Girona i a les seves comarques, ja que les dones gironines no estan en general preparades per a resoldre aquesta classe de problemes. Potser hi hagi una tendència conservadora per temor als extremismos d'ordre religiós; però del que no tinc cap dubte, és que cap dona catalana no votarà els Francos, Sediles i Samblancats, encara que els ho recomanés... l'apòstol Macià, a qui totes elles veneren i respecten.

No sóc partidari de la representació proporcional, perquè això suposa una organització política i una disciplina que estem molt lluny de tenir en el nostre país; i els resultats d'aquest sistema, no són tampoc democràticament tan convincents que ens hi faci donar preferència.

El sistema seguit fins ara, amb el qual són respectats els drets de les minories, el considero molt més avantatjós, sobretot mantenint la condició del "quorum" pels llocs minoritaris per evitar "gangués" i el manteniment de les grans circumscripcions, per evitar immoralitats.

JOSEP GARCIA ALVAREZ

President de l'Associació de Premsa de Girona

Referent a la primera i segona pregunta, que jo en faig una sola per a la seva contesta; sóc del parer que tant a Girona i comarques, com a la resta de Catalunya, el vot femení no exercirà cap influència en els resultats electorals, perquè en les famílies ben avingudes, les dones casades votaran els candidats preferits pels seus marits i les filles els que els diguin llurs pares. És clar que hi hauran comptades excepcions, però no seran remarcables. Per tant, crec que el vot de la dona no exercirà altra influència que augmentar el nombre de votants, sense fer variar els resultats dels escritinís.

Quant a la manera de efectuar la votació, sóc partidari convençut de la representació proporcional.

ALBERT DE QUINTANA I SERRA
del Centre Catalanista de Girona i ses comarques.

I

El vot de la dona catalana, encara que el vaticini sigui difícil de formular, crec que en termes generals refermerà el vot dels homes, perquè la dona, sense cap mena de preparació política per ara i tant, seguirà el camí que els homes del radi de la influència de cada una d'elles, li assenyali.

Passaran molts anys per a que sigui possible l'independència del vot femení i per tant, amb més o menys intensitat, la dona s'afegirà numèricament a les directrius que prengui el vot de l'home.

Crec, però, que la influència de la dona a les urnes, contra el que a primera vista pot semblar, serà ben acusada en perjudici dels partits extremistes, sobretot dels d'extrema esquerra. És ben possible, per contra; que els partits liberals d'un major sentit de responsabilitat i seny, atreguin el vot femení, en consonància amb la peculiar idiosincràcia temperamental de la dona catalana.

II

No crec que a Girona i les seves comarques, la dona sigui excepció del que tinc exposat en relació amb la dona catalana.

III

Decididament sóc partidari de la representació proporcional, per què és el sistema més just i equitatiu, puix que és el sistema que millor adjudica una representació en relació a la força de cada partit polític, sense excloure sectors d'opinió que tenen dret a intervenir en la direcció de la cosa pública.

Demés, el sistema proporcional educa millor el poble, perquè l'obliga a definir-se amb major concreció. Evitant la barreja de noms de diferents candidatures que en el sistema majoritari es dona, s'atribueix al sufragi un sentit genuí, contribuint a crear partits forts que són l'exponent i la garantia d'una política estabilitzada, i una política així és, a la vegada, la solució de la col·lectivitat.

Per fi, la representació proporcional descomposa el caciquisme; anulla moltes corrupteles electorals, i mata de rel el personalisme. Aquesta purificació és el primer graó d'una democràcia ben estructurada i el fonament d'un nivell més alt de ciutadania.

J. DE CAMPS I ARBOIX
President de "Foment Catalanista Republicà"

viuen a Catalunya com si fos una terra de conquesta."

I a aquesta massa, sempre mòbil, sempre discolor, sempre escorredissa, no li han pogut donar sisquera la seguretat que no s'apujarien les tarifes tramviàries, perquè les tarifes, vulgues que no, s'han apujat.

Es el resultat fatal de les especulacions il·lícites; és el resultat fatal de la lògica de la vida.

Nosaltres, en canvi, podem començar les nostres propagandes sense detriment a la veritat i sense enrogir les galtes, dient:

"Ciutadans! Us parlen uns homes que mai no us han promès el que no podien donar; que per a captar-vos els vostres vots mai no us han afalagat els instints. Tenim, doncs, dret a què ens creieu".

Aquesta tranquil·litat de consciència, auguri de futures prosperitats, bé val algun contratemps electoral.

VELL ANTICLERICALISME

Es una llàstima la rebrotada del més desprestigiat anticlericalisme en alguns sectors sota altres aspectes ben estimables.

Es una llàstima que l'esperit civilíssim, que brota de l'entranya de l'esperit liberal, defensor de totes les llibertats, però també revestit amb l'austera draperia de la convivent comprensió, es vegi tacat dels esquitxos d'una incivilitat intransigència, transumpta d'un sectarisme sense autoritat per a combatre els abusos contraris.

El veritable esperit laic que la Constitució promulga, no s'instaurarà amb més procediments coactius que tenen també vicis inquisitorials i reprobables. El triomf de les noves tendències, no s'aconseguirà emprant procediments que sols canvien de mà. Ni serà amb intencions com es podrà fer prevaldre el laïcisme en l'esfera dels costums públics.

Ara mateix hi ha qui, novell Torquemada sense hàbits, vol supeditar a la seva voluntat el dret dels altres. Ara mateix hi ha qui proposa coses excessives, com si posés la revenja i no la raó per guia dels seus actes. Ara mateix hi ha qui creu que la salut de la República depèn de què es facin més o menys enterraments civils.

Sembla estrany que la vella alifafa de l'anticlericalisme surti de bell nou a flor de pell, quan ja el creiem esvaït per les puntes de foc d'una cultura nova i d'una nova visió del temps.

Suposem que tot això passarà i que com a França el laïcisme serà una norma d'Estat que no voldrà endogalar les voluntats ciutadanes en els límits de l'esfera individual; sinó que respectarà aquestes voluntats davant l'igualtat de la llei sense ombres de privilegi, que és la síntesi del nou esperit que ha d'imperar.

LLIÇONS D'ALEMANYA

Les eleccions presidencials alemanyes ens permeten recollir alguns alligonaments.

Es el primer, que el bon sentit malgrat totes les internes crisis s'imposa contra la follia desfermada d'uns sectors d'opinió que viuen de l'agitació i d'una mena de xantage polític.

Després, que cal vigilar amb els ulls ben oberts tots els excessos demagògics, feixistes o comunistes, des de bon començament. Aquesta vigilància a dalt, al mig i a baix, ha d'ésser un frè constant pels desbordaments extremistes a dreta i esquerra. Sols així s'aconsegueix evitar els estralls que en són conseqüència, amb allò que hem convingut anomenar "defensa de la llibertat contra la llibertat mateixa".

Hitler és tan perillós per la pau del món, com Thaelmann.

Constatem també que en política la relativitat és un element de la mecànica política. Hindenburg, el vell mariscal de Tanneberg, juramentat a l'ex Kaiser, el candidat nacionalista d'ahir, és l'home de l'Alemanya liberal d'avui, l'aglutinant d'un estat de consciència democràtica pulimentat per l'exercici

La setmana

LA CRISI A L'AJUNTAMENT DE BARCELONA.

Aquesta setmana, pròdiga en noves, sorpreses les unes i altres de prorés visible, previst i comentat des d'aquestes pàgines de VIBRACIÓ, ens en ofereix una que, per a nosaltres, catalans, té una importància excepcional: és la crisi a l'Ajuntament de Barcelona.

La victòria contundent de l'Esquerra quan encara no havia passat d'un estat embrionari, la col·locà en les més altes estrades de govern de la nostra terra. Les creixences ràpides són sempre portadores de raquitisme, i així, el partit triomfant en les eleccions preparadores i consolidadores del règim republicà es vegé obligat a estendre esllanguides extremitats per abraçar tantes i tantes estrades i poltrones directrius. Però aquests membres, venes molt fines conduïen gotes de sang cloròtica d'hemoglobina organitzadora; sang que no tenia els globus blancs suficientment formats per infiltrar un sentit de govern comparable al que aquests globus realitzen dins el torrent circulatori humà; sang que no tenia prou plaquetes per a taponar les ferides que li produïen uns i altres, i per a poder resguardar-se de contaminacions dissolvents.

Esperonada amb la victòria, l'Esquerra, a Barcelona, es situà dins l'Ajuntament en un pla de supremàcia tan exagerat que s'havia convertit en monopoli o quelcom de dictadura. Resguardant-se amb afirmacions de que vivíem en període revolucionari, s'oblidaren de que la democràcia respecta i mai desprecia el concurs de les minories; com que l'Esquerra és encara avui un partit en la infància, no coneix com els vells partits catalanistes i els antics partits republicans l'odiós que és integrar una minoria que representa idees i conviccions nobles, tan respectades com altres qual-sevolts, i veure's constantment allunyat i despreciat per una majoria que si és superior numèricament, molt bé pot resultar d'inferior en suficiència política i directriu.

I com ha passat el temps i l'Esquerra no ha sabut vèncer el seu raquitisme, el govern de la ciutat de Barcelona, durant aquest temps ha estat una successió de defalliments i d'espasmes.

Ara, en començar la discussió dels pressupostos, les minories s'han aixecat en llurs escons i, com parodiant aquella cèlebre frase han dit: Prou, Senyors de la majoria, cada un de nosaltres és tant com vosaltres, i juntes, més que vosaltres...; l'Esquerra ha estat derrotada, i com un nen rebec quan se li romp el plat bonic, oblida els deures de col·laboració i de transigència, dimitint uns càrrecs amb caràcter irrevocable.

En els moments d'escriure les precedents ratlles, no sabem encara la resolució de la crisi.

Que no oblidí l'Esquerra barcelonina que si és on és ho deu a un pecat de superbia... i que demanin als nostres companys de Barcelona si són lamentables aquesta mena de pecats!!

K.

Avui a Besalú

Avui dissabte tindrà lloc a Besalú, la vila comtal un acte a la memòria del 33 soldats fusellats per les partides d'En Savalls, després de l'acció de Castellfuitllit i de la copada del general Nouvilas.

Cooperaran a l'acte el Sr. Governador civil, els diputats a Corts senyors Puig d'Aspre, Santaló i Quintana, el diputat a la Generalitat Sr. Garganta i Dot Arxer, del Directori d'Esquerra Catalana.

El senyor Fernández, alcalde de Besalú ha publicat una crida entusiasta, de convit, que acaba així:

"Gironins tots, els del pla i de la muntanya, veniu demà dissabte al matí a retre homenatge als màrtirs de la Llibertat. La vila de Besalú vos espera i sabrà donar-vos l'acollida que es mereix la gent de tradició republicana".

La festa votiva promet constituir un esdeveniment.

Comentaris gramaticals

III
DEL GERUNDI

Moltes vegades hem observat en periòdics catalans diferents errades d'ortografia: un mot que hauria d'ésser accentuat gràficament i que, per culpa de..., ha aparegut inaccentuat; un altre amb accent greu en lloc d'agut; un gerundi o un infinitiu de la tercera conjunció amb dièresi, i tantes altres errades ortogràfiques que no cal citar perquè allargariem extremadament el nostre comentari d'avui.

Deliberadament hem posat punts suspensius després de "per culpa de", perquè no podem precisar si semblants incorreccions cauen de ple en el que solem anomenar errades d'impremta o si és conseqüència del desconeixement, per part de l'autor, de l'ortografia catalana.

Però, també hem observat, massa sovint per cert, incorreccions sintàctiques com la que suposa la nota que transcrivim a continuació, i que únicament podem atribuir-les a l'autor: "La G. U. ha trobat un moneder a la via pública, havent-lo dipositat a Majordomia municipal".

En la nota transcrita s'enuncien dos fets: Que "la G. U. ha trobat un moneder a la via pública" i que "la G. U. ha dipositat un moneder a Majordomia". L'últim fet és conseqüència del primer i, en aquest cas, no es pot admetre el gerundi havent.

Procurarem explicar-ho en forma ben entenedora. Uns exemples ens hi ajudaran.

GERUNDI CORRECTE: "Va caure anant a casa seva". En aquest cas, "anant a casa seva" no és conseqüència de "va caure", sinó que la forma perifràstica "va caure" es produeix, per dir-ho així, al mateix temps que el gerundi "anant".

GERUNDI INCORRECTE: "Va caure de dalt, anant a raure al peu de l'escala". És evident que quan es produeix l'acció d'aquest gerundi incorrecte anant, l'acció del verb caure ja està passada. Ja havia caigut. Caldria, doncs, escriure: "Va caure (o caigué) de dalt i anà a raure al peu de l'escala."

Pel mateix motiu redactarem aquella nota anteriorment transcrita en la forma que segueix: "La G. U. ha trobat un moneder a la via pública i l'ha dipositat a Majordomia municipal."

H A C

Propostes de millores

Senyor Palol: Els veïns de l'Onyar en ús del mal ús de tirar les escombraries al riu, van perpetuant l'espectacle vergonyós que deuria enrogir-nos les galtes.

Vós, amic, teniu a mà la manera d'evitar-ho.

Per què no es posa remei al mal?

Temps enrera, amb motiu d'un accident d'auto ocorregut en l'encreuament de la carretera de Santa Coloma de Farnés amb la de Madrid a La Junquera — un accident més a la sèrie dels ja ocorreguts en aquell lloc — es va adreçar per l'alcaldia — era pel mateix senyor Palol — un ofici al Circuit de Ferms especials per a que posés un indicador ben vistós, a l'objecte de prevenir el perill.

No sabem que s'hagi fet res pel Circuit, i no obstant el perill subsisteix.

No podria insistir-se en la petició? I en cas que no donés resultat, no creu l'Ajuntament que, per humanitat, hauria de suplir la incúria dels funcionaris que tenen a son càrrec la carretera, posant pel seu compte l'indicador?

S'està procedint a la reparació de l'afermat de la carretera de Cervià de Ter a Sant Jordi Desvalls, que bé ho necessitava.

Potser seria aquesta ocasió oportuna per a suavitzar algun pujantó i algun desnivell de la dita via, molestos pel trànsit automobilístic.

Traslladem la suggerència d'un amic al Cap d'Obres Públiques, per si és factible la millora.

Ajuntament

CARNET D'UN ESPECTADOR

Sessió de segona convocatòria. Estan presents els regidors senyors Dalmau, Busquets Ventura, Pascual, Escatillar, Rahola, Colomer, Ribes, Vilardell, Cerezo, Busquets Norat, Bonmatí i Tomàs. Presideix el nostre amic Miquel de Palol.

En la correspondència i despatx oficial sobresurt l'aprovació pel senyor Delegat d'Hisenda, dels tres pressupostos: ordinari, de la Mercè i de Figuerola i naturalment, donant compte d'haver desestimat els recursos interposats per la Cambra de la Propietat i Gremi de venedors del mercat, contra diferents ordenances municipals.

Hi ha una exposició-projecte d'enllumenat total de Girona, que l'enginyer municipal senyor Ordís porta a l'aprovació del consistori. Es molt voluminós.

Els dictàmens que cal esmentar són: un de Foment donant compte d'haver-se signat amb el propietari senyor Alsina, la cessió de terrenys que dificultaven l'obertura del carrer de Maragall, a canvi de certes condicions en l'urbanització i edificació en els terrenys que queden de la seva propietat. Es aprovat per unanimitat. Altres dos dictàmens de Governació sobre cementiris, queden damunt la taula a proposta de les minories.

A l'hora de precís i preguntes, anatem: dues del senyor Rahola demanant cadires i taules per la Biblioteca municipal, degut a que són insuficients les existents pel gran nombre de lectors que hi concòrren i demana s'adquireixi material escolar per a l'escola del Pont. Dues del senyor Escatillar: sobre estudi que l'aigua del pas gual de Pedret, no interrompi la circulació per aquell indret i rectificació de casilles de la brigada d'arbitris.

El senyor Ribes senyala l'estat d'abandó en què es troba el llit del riu Galligans i l'aspecte destestable del mateix, el que fa que tots els turistes puguin tenir una opinió gens decorosa per a la Ciutat. Demana es netegi i s'activi la vigilància en aquells llocs, prohibint llençar-hi les escombraries.

El senyor Pascual demana a l'Alcaldia que per tots els mitjans es recomani als pares dels nou-nats la vacunació antivariòlica i antituberculosa. Senyala les avantatges certes que s'obtenen i creu s'ha d'intensificar el coneixement del bé que reporten a la humanitat aquestes descobertes científiques.

En altre moció demana es privi de representar en el Teatre Municipal obres que sense tenir una valor literària ni artística són un verdader escarni a la decència i bon gust dels ciutadans.

Després d'altres intervencions dels senyors Cerezo, Dalmau, Busquets Norat i Tomàs s'aixeca la sessió. Toquen les vuit.

El comentari de la sessió d'avui ha d'anar dirigit a la aprovació dels pressupostos. El senyor Delegat d'Hisenda don Baldomero Campos a l'haver signat els pressupostos per a l'any 1932, posa en mans de l'Ajuntament de Girona i en especial de la majoria catalanista republicana, tota la responsabilitat que va contraure amb la ciutat al confeccionar-los. Si la responsabilitat li correspon, també cal que li reconeguem la glòria, si arriba a desenrotllar les iniciatives que en el pressupost hi estan anotades i si s'efectuen com estan projectats la part de despeses i d'ingressos tocant als baluards.

Es d'interès ciutadà la moció del Dr. Pascual sobre vacunació i hem d'ajuntar els nostres vots al de l'amic, per a que la creuada que ha iniciat tingui ben aviat una realització completa.

FRIC.

El liberalisme concebeix la llibertat no com un do natural, sinó com un mitjà de desenvolupament. Els homes no neixen lliures, sinó que s'esdevenen, i es conserven lliures en tant que mantenen activa i vigilant llur autonomia; en tant que exerciten constantment llur llibertat.

ROSSELLI

Anècdotes

Una de les obres de caritat que manca catalogar és la d'ajudar als que, mancats d'iniciativa periodística, han d'escriure per força les tantes quartilles diàries que els hi correspon emplenar.

Ací, on tan poca cosa passa, donar interès quotidià a dos diaris, és verament un treball de ciclop. No és estrany, doncs, que mentres un d'ells, s'entreté en iniciar campanyes sense ressò, a base de cementiris, l'altre ens contí l'història dels copaltes en temps dels Faraons.

Sort, però, que un i altre són diaris de la nit.

Nosaltres coneixem un ciutadà, bon marit, bon funcionari, bon catòlic, home que no surt de nits i que, malgrat tot, conserva de la seva joventut una espurna d'ironia de bon botiguer, que ve recollint amb tota la paciència de que està proveït, les rellicades, anècdotes o xistos de cada un d'ells: i, oh cas paradoxal! els xistos més pujats de tò són els del diari catòlic, i en canvi els del diari republicà prenen un caire bonatxó, de molsa i sagristia.

Ahir, aquest amic ens deia, referint-se al comentari a un enterrament civil, que publica el diari catòlic:

"Sembla que, per contestar a aquell solt, el diari republicà publicarà una anècdota de trona avall, molt interessant per la lliga del bon mot". Nosaltres no ho creiem.

Amb tot, per si plau a uns i altres, i sense que tinguem de anar a Navarra, a espigolar, contarem dos anècdotes; una per el diari catòlic i l'altre per l'altre. Va la primera:

No fa gaires dies, a Girona se celebra un casament pel civil: el nuvi anava negre; la núvia, amb la mantellina, els rosaris i el llibre d'oracions: abans de firmar la núvia diu al Secretari: "—Escolti, senyor... què no hem de dir "si Pare"?"

L'altre per el republicà:

En cert cementiri, avui municipal hi havia un humil capellà de missa i olla el qual, segons sembla, gaudia d'un petit benefici per dir-hi misses. Com sia que l'Ajuntament era rabiosament laic, en possessionar-se del cementiri, li indicà que les misses devia dir-les en un església de la ciutat, tota vegada que la llei no les autoritzava en aquell lloc; però resultà que la curia d'aquell poble devia ésser més laica encara que l'Ajuntament perquè en queixar-se el pobre capellà de la faècia, per contesta-li varen dir amb el més dolç i paternal dels tons: "—Ells te treuen la missa, i bé, nosaltres te treuem els quartos."

Noticiari

Havent demanat el Ministeri de la Governació una estadística demostrativa de l'ensenyament abans i després de l'adveniment de la República, el Consell provincial d'ensenyament primari, encomana als Consells locals i als alcaldes, li trametin les següents dades:

Quantitats que els respectius municipis destinaven a serveis d'ensenyament, abans i després del 14 d'abril de 1931.

Nombre d'escoles i de mestres existents abans i després d'aquella data.

Pressupostos per a cantines, robers, colònies escolars en els mateixos períodes.

Nombre d'infants que abans i després s'han beneficiat de l'esforç dels respectius municipis en matèria d'ensenyament.

El Consell provincial d'ensenyament primari, ha publicat una llista suplementària d'aspirants a interinitats, substitucions i suplències, contra la qual hi ha un termini de 8 dies per reclamar, a partir de la seva inserció al Butlletí Oficial.

Per el mateix Consell, han estat nomenats mestresses interines de Cassà de la Selva, donya Joaquina Bayona i donya Enriqueta Rovira; de Biertr, donya Lluïsa Duixans; de Bredà, donya Rosa Dausà; de Pont Major, donya Gertrudis Roldós; i de Sant Feliu de Boada, donya Maria Barris.

del poder, que fa sentir el pes de les grans responsabilitats de govern.

Ens plau com a liberals i demòcrates, el triomf subjecte a revisió de l'octogenari mariscal, però en un sentit ens dol aquest triomf. Per què ell ens priva de l'experiència de veure governar els "nazis", i com aquests caurien de l'escambell en no poder complir dins el poder les insensates promeses demagògiques fetes en els mitings electorals per a captar vots.

Els passaria el mateix que a alguns polítics de casa nostra — arreu tenen bec les oques — i s'ensorrarien més depressa que no pas en la oposició. L'impossible físic de complir allò que no es pot donar, cavarria la fossa d'aquest feixisme germànic que és un greu perill pel món.

ESTADÍSTICA ALARMANT

Ho és certament la que, respecte a la natalitat a la província de Girona, publica l'inspector de Sanitat doctor Ibañez en la seva interessant memòria corresponent al bienni 1929-1930.

D'aquesta estadística resulta que l'any 1911 hi va haver amb una població total de 319.679 habitants, 8 mil 467 naixements, o sigui amb un coeficient de 26'49 per mil.

L'escala va decreixent ostensiblement i sense modificació fins a 1930 en què amb una població de 345.522 habitants, hi ha solament 6.312 naixements, o sigui amb un coeficient de 18'27 per mil.

El solt és considerable. L'índex de natalitat disminueix en termes que, per ésser progressiu, és alarmant, i la clàssicament dita "vaga de ventres" ha pres carta de naturalesa entre nosaltres.

L'egoisme va fent estralls i les pràctiques anticoncepcionistes s'estenen. On anirem a parar?

Es una pregunta angaixant i paorosa, de solució tan difícil com desesperançada.

UN BON CATALÀ

Coneixeu la defensa ferma i eficaç del bon amic doctor Bonaventura Carreras, regidor de l'Ajuntament de Càdic, a favor de l'Estatut? Les paraules de l'il·lustre gironí evitaren un acord d'aquell Ajuntament d'adhesió als de la famosa assemblea de Burgos.

Es agradós comprovar actes així, gestes patriòtiques dels catalans que viuen lluny de la terra i que pensen en ella amb amorós afany i saben defensar-la amatents contra tota escomesa.

Bella prerrogativa la de la fidelitat; més bella encara, però, la que deriva d'aquesta mena d'imperatiu categòric que ens ix del fons de l'ànima, que dona als catalans de bona mena una autoritat insospitada quan tenen la missió, que és un deure indeclinable, de defensar la Pàtria llunyana i enyorada.

El miracle es fa en la sang trasbalsada per un impetu energètic; el miracle es fa en la paraula que surt ràpida i eloqüent dels llavis; el miracle es fa en la idea que es produeix com una arma de convenciment, que almenys aconsegueix el respecte.

En el nostre homenatge al gironí llunyà, hi posem una parcel·la de l'agraïment de tots, que és com un somriure de Catalunya.

ALERTA, ALERTA!

Mesos enrera semblava que haviem catalanitzat la política catalana. El "Partit Catalanista Republicà", primer en l'exemple, va proclamar el principi de què els partits a Catalunya havien d'ésser nacionalment catalans; després l'Esquerra Republicana va proclamar el mateix principi, encara que en el moment electoral va afegir a la candidatura de Barcelona Franco i Samblancat, i donà suport després a Giménez i a Sediles.

Les intromissions en la política de casa nostra, acaben de demostrar-se en dos actes seguits: el miting dels "jabalies" al Palau de Projeccions i

El dissabte proppassat, en viatge d'estudis ens visitaren els estudiants de l'Escola d'Arquitectura de Barcelona. Al matí, visitaren la Catedral, Sant Feliu, els Banys Arabs i Sant Pere de Galligans, acompanyats de l'arquitecte senyor Blanc, qui feu encertades dissertacions sobre les nostres belleses, col·laborant en la seva tasca l'estudiant gironí i company dels visitants, senyor Josep Claret.

Amb motiu de l'excursió, acordaren trametre el següent telegrama al Ministre d'Instrucció Pública. "Estudiantes Escuela Arquitectura Barcelona en visita Gerona, suplican declare monumento nacional a ex iglesia San Nicolás, actualmente fábrica pésimas condiciones."

Ha presentat la dimissió del càrrec de director de l'Institut d'aquesta capital, el catedràtic numerari senyor Antoni d'Espona.

En la Gasetta s'anuncia un concurs per a cobrir dues places de porters a l'Institut d'aquesta ciutat.

Ha dimisit, com era d'esperar, el càrrec de caporal del Somatent del partit judicial de Girona el senyor Ferran Casadevall i Rosés.

L'Ajuntament de Figueres ha acordat ingressar en la projectada "Unió de Municipis catalans", iniciada per l'Ajuntament de Barcelona.

S'ha acordat la creació a Vilanna una escola mixta, a càrrec de mestre; a Bordils una de nens i altra de nenes i a Peratallada, una de mixta a càrrec de mestressa.

El jutjat d'instrucció ha dictat acte de processament contra el subjecte detingut poc després de l'explosió de la bomba als Tallers Sarasa, per recaure sospites de què havia tingut participació en el fet.

A La Bisbal ha quedat solucionat el conflicte entre els obrers de la casa "Terracotta" i llur direcció. El passat dimecres els treballadors ceramistes de l'esmentada fàbrica entraren al treball sense cap classe d'incident.

Han estat nomenats secretaris de l'Ajuntament de Terrades, el senyor Martí Jordi Frigola; del de La Bajol, el senyor Joaquim Costa Ripoll; del de Sant Llorenç de la Muga, el senyor Pere Clarà Artigas; del de Viure, el senyor Frederic Banyuls Torres.

El diumenge proppassat estigué a Olot el Director general d'ensenyament primari senyor Rodolf Llopis, acompanyat dels senyors Santaló i Costal. Visità l'edifici del nou Grup Escolar i l'Hospici. En sortir d'Olot, visità també els edificis escolars de Montagut, Tortellà i Argelaguer.

A Palafrugell s'ha constituït el "Foment del Turisme", entitat dedicada a promoure una bona corrent turística vers la Costa Brava palafrugellenca.

La directiva d'aquesta entitat ha quedat constituïda per l'Alcalde senyor Sagrera, Miquel Balagué, de la casa Ribot, Font i Artigues; senyor Venanci Serra, Hotel Celimar Llafranch; senyor Víctor Ribas, Garatge i taller de reparacions, i senyor Mòdest Lladó, Hotel-restaurant de Sant Sebastià.

Ha visitat el Governador civil l'enginyer senyor Teixidor, per a comunicar-li que seran represes novament les obres de construcció del Canal de Campdurà, interrompudes a conseqüència de desacord amb l'empresari.

L'Alcaldia de Banyoles per acord de l'Ajuntament anuncia a pública subhasta la contracta per obres de construcció de la col·lectora del districte primer de la xarxa de clavagueres, segons projecte aprovat.

Han contret matrimoni el jove comerciant senyor Josep Pujadas i Bonet, fill del nostre amic senyor Manuel Pujades, amb la gentil senyoreta Dolors Oliver i Diví, filla i germana respectivament dels comerciants i ben volguts amics senyor Ricard i Josep M.ª Oliver.

Als novells esposos i famílies respectives cordial enhorabona.

Avui divendres queda tancat el plaç d'admissió d'inscrits per al Campionat Social de Billar al Quadre, que es celebrarà en el local del "Billar Club Girona", (Coliseu Imperial), procedint-se així mateix al sorteig de partits, assenyalament de dates i demés operacions pròpies de l'organització de l'esmentat campionat.

L'Alcaldia de Ripoll ha obert un concurs per a la contractació dels diversos serveis municipals, que deurà regir a partir del primer d'abril pròxim.

El tipus de subhasta serà el de 22.000 pessetes anyals.

La curta malaltia soferta pel senyor Joaquim Ordeig i Cases, prestigiós procurador dels tribunals de Girona, va tenir fatal desenllaç. Diumenge el cadàver del senyor Ordeig fou traslladat a la seva darrera estada per una gran concurrència d'amics del finat, bon ciutadà i exemplar complidor dels seus deures familiars i professionals. Dijous, els funerals celebrats en l'església del Mercadal, es veieren així mateix molt concorreguts.

Als fills del difunt, bons amics nostres, i a la família tota, oferim l'expressió del nostre condol.

La Gasetta publica una ordre disposant que es nomeni per a proveir els càrrecs de Jurat mixte del ferrocarril d'Olot, Econòmics Espanyols, i de Sant Feliu de Guixols, als senyors Joaquim García, president, Jaume Puigoriol, vice-president i Lluís Villamor, secretari.

Segons dictàmen de la Comissió de Cultura del Municipi de Palamós han estat concedides dues beques de 500 pessetes per a subvencionar els estudis corresponents a aquest any dels joves Juli Maimí i Martí Valero, únics concursants que es presentaren.

Fins el dia 6 del propinent mes d'abril, a les 12 hores, s'admetran a la Comissaria Delegada a Girona del Govern de la Generalitat, plecs de proposició per a optar a la primera subhasta de les obres de sobre-regatge amb betum asfàltic dels sis primers quilòmetres del camí veïnal de Figueres a Espolla per Perelada i Mollet. La subhasta tindrà lloc el dia 11. El pressupost de contracta puja a 41.979'93 pessetes.

En la sessió celebrada darrerament per la Societat Econòmica d'Amics del País s'acordà trametre l'adhesió d'aquesta entitat a l'homenatge a honor del catedràtic jubilat, don Narcís Xifra Masmitjà, així com organitzar un acte públic per el dia de la festa del Llibre.

Llengua pròpia, esperit propi, cultura pròpia constitueixen el gran fet nacional. Catalunya té aquests senyals inequívocs. Catalunya és nació. ¿Què hi fa que els textos oficials li dignin regió de la nació espanyola? Una Constitució i un Estatut duren anys. La cultura i l'esperit i la llengua d'una nació duren segles.

ROVIRA I VIRGILI

Vulgarització del Reglament de futbol

II

Prosseguint els nostres treballs sobre la divulgació del reglament de futbol, comentarem avui el que nomenem generalment "aut" i que el reglament de la Federació Espanyola designa com a "saque desde la línea de toque", o sigui, quan la pilota traspasa el camp de joc pels límits laterals i cal tornar-la a posar en joc.

Aquesta jugada, malgrat la freqüència amb què es repeteix durant la partida, són molts els jugadors que no saben fixament com l'han d'executar.

De primer antuvi, sembla que el tirar reglamentàriament aquesta falta no tingui cap importància, i que són excessives regles dictades, però si s'anallitza detalladament es veurà que no és així.

De l'execució perfecta d'aquesta jugada, depèn que un equip o altre entri en possessió de la bala; per tant cal exigir que aquesta es posi en joc seguint estrictament les regles dictades, perquè el fer-ho de diferent forma, la col·locació dels jugadors pot variar i agafaria el control de la pilota no el jugador que estés més ben col·locat o sabés desmarcar-se, sinó el que sabés aprofitar-se d'un truc més o menys hàbil.

Per què un jugador llenca reglamentàriament un "aut" cal que observi les següents regles: Col·locar-se fora del terreny de joc en el lloc on ha sortit la pilota, de cara al camp i sense trepitjar la ratlla. Els peus poden estar junts o separats a voluntat del jugador, però no poden moure's en cap sentit ni aixecar els talons durant l'execució de la jugada. La bala ha d'ésser llençada en qualsevol direcció, precisament per sobre el cap i amb les dues mans. Per tant, el jugador ha de tenir present de no incórrer en les següents faltes: moure els peus, aixecar els talons, llençar la pilota a l'alçada del pit o per sobre l'espatlla, trepitjar la ratlla o llençar la bala amb una mà.

En cas d'ésser llençada la pilota sense seguir les regles reglamentàries, l'àrbitre castigarà l'equip del jugador que executa la jugada, fent-la repetir per un jugador de l'equip contrari. Si aquest executés malament el llençament de l'"aut", allavors concedirà un "Free-kick" contra aquests, que en cas d'entrar directament al marc no serà gol; serà kik.

Cal tenir present que al tirar-se un "aut" queda anul·lat tot orsai possible i que aquest no podrà produir-se fins que un tercer jugador hagi tocat la bala.

Durant l'execució d'aquesta jugada poden presentar-se tres casos, ultra els esmentats, que procurarem aclarir.

Primer: Que el jugador que llença l'"aut", torni a jugar la pilota sense que cap altre jugador l'hagi tocat. En aquest cas, cal castigar-lo amb un Free-kick, que si entra directe a gol no és vàlid. Cal tirar kik.

Segon: Que en anar a llençar la pilota, aquesta rellisqui de les mans del jugador sense entrar en el terreny de joc. Allavors, cal repetir la jugada perquè la pilota no ha entrat en joc.

Tercer: Que per els efectes del vent o de les reduïdes dimensions del camp, la pilota entrés directament al marc contrari o al propi. En aquest cas, si la pilota entra en el marc contrari del jugador que executa la jugada, cal concedir kik, perquè el gol seria conseguit amb les mans; si entra en el seu propi marc, cal concedir corner.

Cal que tornem a remarcar que l'"aut" sigui llençat correctament, puix en produir-se aquest prop d'una porta, té molta importància i la situació dels jugadors pot variar-se si sabessin que l'"aut" pogués ésser llençat amb una mà i per tant més lluny, o bé sense tirar-lo per sobre el cap o sigui més fluix.

El tirar-lo reglamentàriament, obliga els jugadors a col·locar-se convenientment i desmarcar-se per obtenir el control de la pilota, no establint-se avantatge per cap bàndol.

LLUIS BOTA I VILLA

TEMES ESPORTIUS

Cal construir piscines

No cal escatir, que la piscina pública, és una necessitat evident, tan per la seva funció higiènica, terapèutica i esportiva, com per l'importància que la natació té en el desenrotllament del cos humà.

El govern de molt països, així ho han comprès, i dediquen bona part dels seus esforços en la construcció de piscines públiques assequibles per el seu preu, a totes les classes socials. Adhuc podríem assenyalar a Municipis, que entre els alumnes de les seves escoles, la natació és obligatòria.

Situant el problema a la nostra pàtria, creiem que això és un afer que tenen de resoldre els municipis i anar decididament a la creació de piscines públiques populars.

La Federació Catalana de Natació Amateur, també ha cregut que els Ajuntaments tenien d'empendre aquesta obra i ha fet una intensa campanya per tot Catalunya començant a recollir els seus fruits.

Per el que a la nostra "provincia" atany, l'Ajuntament d'Olot i Santa Coloma, ja ha nomenat les seves respectives ponències per tal d'anar a l'estudi de la construcció d'una piscina municipal. Bell exemple que les nostres comarques donen a la nostra ciutat!

La creació d'una piscina a Girona, sigui d'iniciativa particular o bé Municipal és necessària. Cal que si el capital no es dona compte d'aquest negoci o bé no vol correr un risc per ells molt elevat però per nosaltres molt relatiu, el Municipi de Girona estudiï l'assumpte baix la seva part econòmica i veurà que al construir una piscina, ultra complir una funció corporativa inaplaçable, efectuarà un negoci que ningú li podrà impugnar.

OTGER

MAI EL MÉS FORT NO SERÀ PROU FORT PER A PERPETUAR SE AMO, SINÓ TRANSFORMA LA SEVA FORÇA EN DRET I L'OBEDIÈNCIA EN DEURE.

(Rousseau)

Ciudadans! Ciudadanes!

Es reparteixen a domicili els butlletins per a la formació, amb referència al dia 1 de març, del

Cens electoral

Tenen obligació ineludible d'inscriure's els homes i les dones majors de 18 anys.

Es el compliment del deure primari de ciutadania i el medi per a poder exercir el dret de sufragi.

Per Catalunya, per la Llibertat, per la República.

el dels "cavernícoles" al Teatre del Bosch. Si aquestes intrusions fossin passatgeres no hi tindriem res a dir, puix que a l'Ebre no hi ha fronteres ni sentim cap in-solidaritat esportiva. El que no podem admetre és l'infiltració directiva, que cerca de fixar sectors d'opinió catalans, polaritzant-los a nuclis no catalans; que no podem admetre és l'intent d'adscriure aquells nuclis a directives més aviat anticatalanes com la que representen els Soriano per un costat i els Bilbao per l'altre. Lerroix és un tercer aspecte d'aquesta desviació.

Si això segueix, correm el perill de retrocedir en aquesta tasca catalanitzadora i d'augmentar, encara, el confusionalisme que ens enterboleix la vista. Si això segueix potser haurem de pensar seriosament en defensar el nostre hort dels assalts immoderats dels que volen lucrar, com ells diuen, en "cercado ajeno".

IVAN KREUGER

El suïcidi del gran financier suec Ivan Kreuger ha portat una commoció en els ambients financers del món.

A nosaltres — pobrets i alegrets — ens commou especialment el contrast entre la vida i la mort del "rei del llumins"; un contrast colpidor. Per aconseguir el poder financier a que arribà Kreuger es necessita una dosi de fermesa, un domini de voluntat i caudal d'esforç acumulat tan gran, que sols es dona en esperits fortíssims i en temperaments de positiva envergadura.

Això contrasta amb la covardia del suïcidi.

La paradoxa és aquesta: tota l'energia desplegada per Kreuger per a amassar una fortuna inversemblant; tot l'esforç acumulat durant 30 anys, des de que arribà a New York amb un dollar a la butxaca, fins a convertir-se en prestamista de les grans potències, suposa posar en joc una energia i un esforç molt més impressionants que l'energia i l'esforç necessari per a fer front a un estat de fallida econòmica.

Solucionar el conflicte per medi del suïcidi, desdeix d'un esperit fort, per què és la declaració d'un estat de feblesa i d'impotència difícils de descobrir i explicar si no es troba fent la viu-viu en el subconscient alguna anormalitat que espera a l'aguait l'oportunitat de provocar la catàstrofe.

UNA MILLORA A REMARCAR

El primer parlament de la República ha escrit en el seu haver un fet remarcable: la minva d'oratória i el desgrat pels discursos llargs.

Podrà dir-se el que es vulgui, però en els antics parlaments de la monarquia les discussions s'encallaven dies i dies en un torneig d'oratória que esterilitzava una tasca fecunda en la producció de lleis. Aquesta austeritat tangible, és un títol d'honor per les Constituents republicanes i un índex del canvi operat vers una millor disposició.

Un discurs d'hora i mitja, fet corrent en les Corts monàrquiques, és ara un fet isolat que no passa sense una manifestació de protesta implícita.

El guany és notori i notable, majorment en els nostres ambients meridionals, tan donats a voltar-se dels orípells d'una copiosa eloqüència, que té molt de xerrameca.

El fet és exemplar i cal assenyalar-lo com expressió de què la transformació operada és de forma i de substància, és d'entranya més que de superfície. I això cal celebrar-ho.

Llegiu i propagueu VIBRACIÓ

Mirador esportiu

Acords de la Federació Espanyola de Futbol

Vet ací els acords presos per aquest organisme:

Presentar en la pròxima assemblea les demandes de partits internacionals formulades per Portugal i França.

Acceptar el pla d'entrenament, amb vistes al match amb Iugoslàvia, presentat pel senyor Mateo.

Donar compte als clubs que la Companyia de M. Z. A. ha autoritzat, en principi, que els equips de futbol puguin viatjar e nexpressos i ràpids, pagant la tarifa 108.

El Gran Premi "Jean Bouin"

Aquesta temporada també tindrem "Jean Bouin". Posats d'acord el Consell Federal de la Federació Catalana d'Atletisme amb el Comitè de Barcelona, en el qual hi ha gairebé representats la majoria dels clubs, s'han encarregat de l'organització d'aquesta important prova, que serveix per a celebrar el campionat català de fons. Si en anys anteriors s'hagués seguit aquest tràmit el Gran Premi "Jean Bouin" hauria estat un dels esdeveniments més importants d'arreu d'Europa.

La inscripció per a aquesta carrera ha quedat oberta a la Federació Catalana d'Atletisme (Dr. Dou, 10).

La Federació ha establert per aquest campionat quatre categories. Els partients a les tres primeres categories és necessari que estiguin en possessió de la llicència corresponent a l'actual temporada.

Un campionissim de l'esport català

Diumenge passat, a l'Estadi de Montjuïc, el notable marxador blau-grana Grau Garcia es disposà a establir el rècord d'Espanya dels 25 quilòmetres.

Els rècord establerts i batuts per Garcia són els que segueixen:

Una hora: 12 quilòmetres 145 metres, 27 cm. (rècord establert).

12 milles: 1 hora, 36 minuts, 48 segons (rècord d'Espanya batut).

20 quilòmetres: 1 hora, 40 minuts, 20 segons (rècord d'Espanya batut).

13 milles: 1 hora, 46 minuts, 45 segons (rècord establert).

14 milles: 1 hora, 55 minuts, 50 segons 1-5 (rècord establert).

2 hores: 23 quilòmetres, 234 metres, 66 centímetres (rècord d'Espanya batut).

15 milles: 2 hores, 5 minuts, 31 segons, 3-5 (rècord establert).

25 quilòmetres: 2 hores, 11 minuts, 1 segon, 3-10 (rècord establert).

Els tennistes catalans

Diumenge va jugar-se entre els equips del Tennis Club del Turó i del F. C. Barcelona el darrer match dels Campionats de Catalunya per equips de segona categoria.

L'equip del Turó, que no ha estat vençut ni una sola vegada durant el Campionat, vencé diumenge al F. C.

Barcelona per 6 punts a 3, adjudicant-se el preuat títol de campió.

No hi ha adversaris per el campió d'Europa

L'Intelligent crític de boxa — Critias — diu: "Planyem els empresaris per les dificultats amb que toparan, cada dia més accentuades per a trobar un adversari de debò a Josep Girónès.

Augier, vencedor de Flix, estimable ex-adversari de Benza, va fer figura de novici davant del formidable gra-cienc."

Comença el combat, Augier troba el ring petit i mira de fugir, però com sigui que el fugir no dona mai resultat en les condicions dins les quals es disputen els matches de boxa, no cal dir que Augier va tenir un final catastròfic. Al segon round era eficaçment colpit a la cara i al cos. Al tercer rebia una palissa. Al quart passava el mateix, però multiplicat. Al cinquè els cops plogueren com pedra seca damunt del francès, envermellit sisè, el francès, després d'un aterratge de sang de cintura per amunt. I al ge curt, era acompanyat al seu recó pel director de combat, per considerar que aquesta broma pesada ja durava massa.

No calen comentaris.

Trofeu Generalitat

Resultats dels partits jugats diumenge:

Badalona-Júpiter, 2 - 2.
 Martinenc-Girona, 6 - 1.

PUNTUACIONS

	Partits				Gols			
	J.	G.	E.	P.	F.	C.	P.	F.
Martinenc	2	2	0	0	8	2	4	
Badalona	2	1	1	0	7	4	3	
Júpiter	2	0	1	1	3	4	1	
Girona	2	0	0	2	3	11	0	

Del partit jugat el proppassat diumenge, entre els equips Martinenc i Girona F. C., sembla que és millor deixar-se de comentar, puix que aquesta desfeta de l'equip gironí no vol soroll; demés, com sia que no ens fou possible presenciar el match i al mateix temps no hem vist cap ressenya del mateix, en la premsa diària, per a poguer-nos orientar quelcom, ens abstenim de donar-hi la nostra opinió, davant d'aquest mutisme general.

Partits que jugarà el "Girona F. C." els dies 19 i 20.

Dia 19. — C. D. Júpiter-Girona F. C., al Poble Nou (en partit de torneig copa "Generalitat de Catalunya").

Sils-Girona (Reserva) a Sils, en partit amistós.

Dia 20. — Badalona F. C.-Girona F. C. a Badalona (en partit de torneig copa "Generalitat de Catalunya").

Girona F. C. (Reserva)-U. S. Guixols, en partit amistós, camp de Vista Alegre.

Gràfiques DARIUS RAHOLA. — Girona

VIBRACIÓ

SETMANARI CATALANISTA REPUBLICÀ

El senyor que

viu a carrer de

es subscriu al periòdic.

(data)

EL SUBSCRIPTOR,

Senyor Administrador de "Vibració" - Força, 6, baixos. - GIRONA